

ПРИСИЛНО ОБЕЗЛИЧУВАЊЕ

Македонија е најстара држава, со постоење на македонска нација како една од најстарите во Европа. Од древнина, низ векови, до денес, македонската нација има непроценлива заслужност и место во историјата на народите. И покрај многуте завојувачи, Македонија не ги изгубила својот идентитет, обичаите, културата, дури и тогаш кога била под туѓа власт.

Македонската нација жилаво се додржала, а и денес, таа жилаво се држи бидејќи им припаѓа на сите Македонци чишто предедовци се родиле, живееле и умреле во и за Македонија. На македонската нација ѝ припаѓаат и оние Македонци кои некогаш, под разни притисоци и против своја волја, ја напуштиле татковината и денес живеат во мачната дијаспора, а Македонија им останала најсветол дијамант на градите. Секоја новоформирана држава и нација по македонската нема право и не смее да се труди да им докажува на денешните Македонци некакво друго или поинакво потекло од она истоското, вистинското.

Зошто македонскиот народ не е ниту себичен, ниту малодушен? Зошто? Затоа што овој народ секогаш творел, секогаш градел, овој народ не знае да разградува, урива, убива, пустоши, туку човекувал, од себе крадел и секаде градел.

Македонскиот народ никогаш не лажел, ниту сакал да биде излажан, а временските периоди на напнатост, негирања, условувања, сатанизации, ги смета за умствени неподобни текови кои преминале во идеолошко-политички пресметки само за лична корист. Македонскиот ум не прифаќа никаква теорија, не дај Боже, поврзана со науката во која се втемелени принципите за туѓо обезличување, а ја прифаќа онаа наука која го конституира човекот, која претставува реалност и убавина, бидејќи знае дека секоја лажна наука е наменета само за лична корист и интереси кои, пак, го деградираат човекот. Македонскиот народ знае дека не смее да "чепка" во она што не е негово, но мудро му се спротивставува на оној кој "чепка" по неговата форма и содржина, тогаш тој е најиздржлив, трпи, но чека да му биде вратено она што со сила му е одземено. Силата на умот на овој древен народ го одржала на пристојност, во чијашто опкруженост е неговата среќа, и никогаш не се ни обидел да вдиши туѓ материјализиран воздух, кој носи лажна среќа и вкрстени закани и чувства кои можат да го заработат и да му ја одземат слободата на неговото духовно, сопствено богатство.

Дојде времето она условно "АКО" да се конзервира, а неговото место да се исполни со "ДА", да се извади вистината од светските депонии, да се дувне правта од најстарите библиотеки, да изрипа вистината за Македонија и за македонската нација, да се отвори онаа голема врата, прочистителна, низ неа да поминат и да си заминат грешниците, со себе да ја понесат маглата, светот да ја види Македонија, да ѝ го види лицето. Нејзиното лице е обезличено. Омразата заради нејзината убавина не стивнува ниту денес, а трае со векови. Во природата на човекот е да сака и да мрази, да позајмува и да враќа, но вечната омраза, вечното позајмување и присвојување, зборуваат за сопствената неспособност која еднаш за секогаш треба да се казни.

Денес, светот располага со најмоќното оружје - свеста и совеста, затоа трага по далечните корени, копа по урнатините од природните катастрофи за да ја осознае вистината за својот сопствен почеток, бара релевантни факти кои предците мудро ги втемелиле во своето наследство. Секој оставал зад себе, за да го најде иднината пред себе. Поради ова се родила историјата задолжена да ги чува фактите. Кој тогаш "чепка" во иднината оставена за најстарата држава и најстарата нација во Европа? Кој без срам и перде ги присвојува нејзините придобивки како свои?

Стремежот на македонската нација во политичката и етногенезната ориентација е секогаш да биде поткрепен со вистински историски факти, за да биде сила која ќе ги реши проблемите од општ карактер, а воедно и дилемите по фаталната грешка на грчкото лажно историско пишување. Грчките политичари секогаш креирале историја која во моментот им била потребна и биле кусогледи, воедно и невредни да стимулираат една замисла заради фалсификување, присвојување на сè она што не е нивно, како материјално така и морално. Ако до неодамна пронајдените факти во македонската престолнина на македонските цареви Филип и Александар, која денес присилно е под грчко владение, ги бришеле и ги препишувале така како што ним им одговара, денес не го прават тоа, туку ги дробат фактите за да нема трага. А трагите не се бришат до крај, од некаде вистината се ќе се јави.

Владеењето на Александар Македонски е период на историски записи и практични науки. Пред него никој не водел хронолошки записи за настаните. Со македонската експедиција која тргнала да ги следи воените походи кон исток, научниците прв пат почнале систематски да ги запишуваат настаните по хронолошки ред. Тогаш, логично е и прашањето: зошто толку се сиромашни податоците за Македонија?

Одговорот го дал Џустин Д. Каплен, Вашингтон, 1958 година, од оригинален зачуван документ, и од цитатот тој забележал: Документов кој денес го имаме, внимателно е чуван од Теофрат, верен другар на Аристотел, и негов наследник на школото Лициум. Теофрат, плашејќи се од антимакедонската партија во Атина, за да не ја изгорат, ја пренел документацијата во Мала Азија каде што останала скриена 150 години. Другите научни збирки, за природата и за историската наука, кои циркулирале насекаде биле изгубени или преправани од страна на Атињаните. Веднаш по Втората пунска војна, Рим почнал да ја шири својата империја во Македонија, низ Александаровите кралства. Сите Грци кои учествувале во финалната борба ги убедувае Римјаните да извршат инвазија на Македонија и целосно да ја скршат нејзината сила. Триумфот на Лициус Паулус, кој го победил кралот на Македонија, Персеј, во битката кај Пидна во 168 г.п.н.е., значи грабеж, пустош, ропство и расчереено кралство на четири провинции, нешто што значи распарченост на националната компактност на македонскиот народ. Најстрашното е што четирите провинции добиле нови римски имиња (види: Д. Ансиен Ворлд п. 421 од Ричард Менсвалд, професор по класични науки, Њујорк, 1971). Во 133 г.п.н.е. во римската провинција биле вклучени Сицилија, Сардинија, Корзика, Шпанија, Македонија и Африка (види: A World Istorii, п.166, 167, од Честер Њу, професор по историја, Универзитет Торонто 1953). Овој период од историјата на Македонија доволно кажува дека Македонците имаат посебна историја и дека тие се народ чија одлика никогаш, од самиот почеток до денес, не асоцира со нивниот јужен сосед Грција, со само еден исклучок дека Грците биле владеани од Македонците. Неможејќи со сопствени сили да се ослободат од Македонците, Грците им се умилкувале и сесрдно им помагале прво на Персијците, а потоа и на Римјаните во што сосема успеале, и со нивна помош до темел биле изгорени културните македонски центри како Ника, во близина на Пела, Александрија во Египет, Антиок во денешна Сирија. Од тогаш до денес, Грците почнале со присвојување на македонските национални традиции и обичаи, заробените документи се забранети за јавноста, дури и за научни испитувања. Римјаните не ја познавале човековата историја, и сè што било надвор од Италија, било стихижно препуштено. Никој не ја забележувал празнината меѓу граѓанинот и државата, дури и Цицерон не успеал да допре до народот за да му ги каже неговите права. Такво нешто почнало да се случува дури по четири века од римското владеење, откако и кај нив навлегло новото религиозно учење - христијанството, повторно преку Македонците од Македонија и целото византиско царство. Македонците, како и другите антички народи, пронашле начин за сеќавање на старите добри времиња, кога Македонија била насадник на херои, учени луѓе, организирано царство со единствениот цар на царевите во светот - Александар Македонски. Во контекст на горенаведеното а што се однесува за денес. Дали Грците сметаат дека уште можат да го лажат светот? Повторно ли не се способни сами да се справат со вистината МАКЕДОНИЈА? Зошто трчаат низ сите држави во Европа, им се умилкуваат и ги молат да не го признаваат името Македонија? Не знаеја ли тие дека дом не се гради на туѓ имот? Уште се осмелуваат да зборуваат за навреда на некакви национални чувства. А каде се чувствата на другата нација??? Со името Македонија, Грција повторно е во "зорт", само затоа што и по дваесет века не ѝ стивна желбата да лаже, и сака со лага Македонија присилно да биде обезличувана?

Љупка Ципушева,
дипломиран филолог, Скопје

Рубриците ФОРУМ и ПИСМА ја отсликуваат нашата отвореност кон јавноста. Овде автентично објавуваме и текстови кои не се во согласност со нашата уредувачка политика.

БАЛКАН БЕЗ ГРАНИЦИ

Да се владее, да се биде владеан во сојуз со сопствените заблуди и ирационални интереси. Да се управува и да се функционира во согласност со сопствената имагинација и креативност. Реална дилема или фикција? Да се биде владетел значи да се досегне менталната димензија во магичната зона на моќта, во предодреденоста да се владее и во натприродната возвишеност еднаква со боговите. Но, токму таа идеолошка заблуда за предодреденоста и натприродната возвишеност е оној архетипски момент: кога човекот се оттуѓува од човекот, кога натприродното владее со природното, кога фикс идејата станува примат а природните процеси нус појава. Кога човекот станува послушна поданичка маса, раја, верско-идеолошка групација, етно-племенска армија и милитантна сила.

Таа архетипска димензија која јасно го отсликува цивилизациското патешествие на човекот од раното егзистенцијално, инстинктивно групирање, преку племенската димензионираност и фрагментарност, низ верската и националната мистична обземеност, па сè до постмодернистичките профитерски корпоративски глобализации и нео верско-племенските прегрупирања, наведува само на еден заклучок, на една дилема, на еден одговор. Може ли поинаку?

Најграндиозното дело на природата, најголемиот и најблагородниот дар што природата воопшто го дарила низ процесите на својата виртуозна еволутивност - ЧОВЕКОТ, со целата своја инвентивност и имагинација, кој низ своето цивилизациско патешествие наместо да ја гради сопствената среќа, сопствената безусловна слобода, сопствената духовна естетика и својата ментална етика - влегол во мрачниот лавиринт на мистиката, на натприродното. Со илузијата дека патот до безусловната среќа и слобода води преку покорувањето на таа иста натприродна моќ. Неувидувајќи дека таа безмерна среќа и слобода произлегува од самата структура на човековото битие - најмоќното и најграндиозното нешто што воопшто постои - почнал да гради тотеми и реликвии, богови и владетели, цареви и кралеви, императори и фирери, постмодернистички лидери и нови племенски Џингис-канови. И за целосно да ја доживее својата илузија на парадоксална амбивалентност: за својата моќ и немоќ, среќа и несреќа, вредност и безвредност, во стилот на големите алхемичари и окултисти ја произвел "благородничката" сина крв, прогласувајќи ја мајката природа како несовершен и неинвентивен креатор, мајка на обичните смртници, на безличните поданици и беспомошни народни маси.

Таквите илузии и парадоксалните заблуди низ текот на историјата па сè до денес придонесоа човекот повеќе да не се раѓа. Почнаа да се раѓаат: од Бога предодредени племенски фанатици, верници, да се раѓаат христијани - православни или католици, ортодоксни или неортодоксни, муслимани - фундаментални или нефундаментални, милитантни или духовни, методисти, баптисти, будисти... да се раѓаат Македонци, Албанци, Турци, Срби, Грци, Бугари, Хрвати... Човекот умираше а се раѓаа: патриоти, комити, војводи, генерали, команданти и неприкосновени вождови. Веќе не сме исти - туку различни. Веќе не сме сите браќа по крв. Нема живот и живеење - постои: соживот, толеранција и преживување. Постои борба за опстанок и света мисија за етно-племенска посебност и верско-национална обземеност. Во секојдневие то веќе не го среќаваме човекот. Не се дружиме со него. Не комуницираме со него. Новата постмодернистичка перцептуална четврта димензија ја прогласи за ментално промашување: хуманистичката, романтичарската, духовно-религиската, инвентивно-креативната димензионалност на човековото битие. Обземени од духот на некрофилното помодарство и снобизам, се среќаваме и се дружиме со хуманоиди, кои личат на подвижни рекламни паноа на Версаче, Лагерфилд, Долче Кабана, БОСС, Армани... Веќе не е битна духовната креација, туку некрофилниот стајлинг. Веќе не се битни емоциите, туку да се биде кул и ин.

Новото време на балови и елитистички коктейл прослави и приеми нè поделија на некрофилна елита и на безлични смртници во износени алишта и искинати чевли. И едните и другите на дното од духовната креативност, на дното на менталната естетика и етика. И едните и другите со ментални бариери, граници, предрасуди. Со омраза и со презир. Со потсмев и со иронија. Тоа е данокот кој го плати и го плаќа човекот, од моментот кога се оттуѓи од самиот себе. Дали ќе продолжи и натаму да го плаќа, пред сè, зависи од моментот, ако и кога ќе престане да глуми во режија на постмодернистичките лидери, вождови и нео-

племенски Џингис-канови. Кога ќе престане да биде рекламна рефлексивна на некрофилните профитери и психо-инфантилните дизајнери. Ако Балканот е тоа географско, историско и, пред сè, духовно креативно место со сета своја инвентивност и цивилизациска мултикултурност, од чие тло изникнале едни од највеличествените, најблагородните, најдуховните идеи и дела како продукт на имагинацијата и оној изворен супстрат на духовната креативност и генијалност на балканскиот човек. Ако еден од најголемите придонеси во севкупниот генијален развој на науката, културата, уметноста потекнува токму од овде, од Балканот. Ако најхуманата и најхуманитарната мисија на дваесетиот век почна од Балканот. Ако тој балкански мост безрезервно и безгранично ги дарил сите тие свои духовни и цивилизациски дострели на останатиот свет, не е ли тогаш логично и човечно да се наметне и неговата историска одговорност за среќата на човекот, за неговата животна радост и тоа не само за балканскиот човек туку за човештвото воопшто. Зарем таа негова безгранична мисија не ги брише сите оние ментални и духовни лимити, ограничувања и граници? Зарем има смелост некој да каже дека правото на човековата среќа и правото на животната радост има цивилизациски лимит и е условена од апстрактноста на границите и ограничувањата? Зарем некој има смелост да помисли дека Балканот ќе се согласи да се откаже од својата мисија и да се претвори од тло на духовната и на цивилизациската безвременост во тло на Балканска сага и трагедија на човештвото.

Не, Балканот уште еднаш ќе ја покаже својата инвентивност, благородност, целата своја духовна естетика и етика во продуцирањето и развојот на нео-хуманизмот, како концепт на градење на општество по мерка на човекот. Ќе каже стоп на нацијонот, на етно-верскиот концепт кој го раслојува општеството на ирационална етно-процентуална статистичка маса, која се наметнува да биде алфа и омега во лимитирањето на човековите потенцијали и неговите интелектуални достигнувања. Нео-хуманистички концепт каде што принципот на владеење со општеството, со народот, со нацијата, владеењето во име на нацијата, во име на народните безлични маси ќе го замени со принципот на управување со општеството, управување за човекот и создавање услови за негов сестран развој. Нео-хуманизам како концепт каде што религијата, веронауката и верските храмови ќе се вратат на своите изворни принципи, да бидат чувари на верата и низ практикување на верата ќе се грижат за духовните вредности на човекот. А не тие да бидат искривена религиска рефлексивна на ретроградната етаблирана политичка димензионираност и да се наметнуваат како чувари на нацијата и низ практикување на верата да ја воспеваат и да ја градат нацијата. Од верникот да градат наци-фанатик. Верникот да го претвораат во нео-племенски мутант. Нео-хуманизам како концепт каде што денешниот економски систем базиран на деструктивно профитерство и некрофилна димензионираност, ќе го замени со интегративно - развоен концепт и хуманистичка димензионираност. Нео-хуманизам каде што институциите на системот и државната администрација ќе бидат по мерка на општеството, а не како што денес се гради општество по мерка на политичката администрација а од институциите на системот се создаваат леглата на корупцијата и криминалот. Нео-хуманизам каде што највисоките општествени и државни интереси ќе поаѓаат и ќе завршуваат од човекот, а не тие да произлегуваат од апстрактноста на државното и на општественото уредување. Нео-хуманизам каде што државниците, политичарите и политичките партии ќе бидат продукт на волјата на човекот, а не искривена рефлексивна на идеолошко-догматска димензионираност и верско-национална лимитираност. Фокусирајќи се на човекот и на неговата националност и универзалност, нео-хуманизмот нема граници и не смее да има граници. А Балканот, тој историски најавувач и предводник на прогресивната и интегративната идеја, симбол на човековата инвентивност и истрајност, безусловно е повикан без лимити, без граници, да ја твори, негува и да ја објавува таа благородна идеја. Да го негува и да го твори човекот. Да функционира и да опстојува за човекот. Затоа Балкан без граници. Да му се вратиме на човекот. Без лимити и граници.

Димче Јакимовски,
претседател на Фондацијата "БАЛКАН БЕЗ ГРАНИЦИ"